

Ενότητα 2^η Θυσία για την πατρίδα

Ὅστε προσήκει τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι,	Επομένως ταιριάζει να θεωρούμε αυτούς πάρα πολύ ευτυχισμένους,
οἵτινες ὑπὲρ μεγίστων καί καλλίστων κινδυνεύσαντες	οι οποίοι αφού κινδύνευσαν για τα πιο μεγάλα και τα πιο ωραία
οὕτω τὸν βίον ἐτελεύτησαν,	έτσι τελείωσαν τη ζωή τους,
οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ	χωρίς να εμπιστευθούν τους εαυτούς τους στην τύχη
οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,	ούτε να περιμένουν το φυσικό θάνατο,
ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον.	αλλά με το να προτιμήσουν τον πιο ωραίο.
Καί γάρ τοι ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνήμαι,	Και γι' αυτό βέβαια είναι αγέραστες οι μνήμες τους
ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί·	και αξιοζήλευτες οι τιμές τους απ' όλους τους ανθρώπους·
οἳ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί,	αυτοί πενθούνται λόγω της φύσης τους ως θνητοί,
ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.	εξυμνούνται όμως ως αθάνατοι λόγω της γενναιότητάς τους.
Καί γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ,	Και γι' αυτό βέβαια θάβονται με δημόσια φροντίδα
καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου,	και καθιερώνονται αγώνες δύναμης και σοφίας και πλούτου προς τιμή τους,
ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας	με την ιδέα ότι (επειδή) είναι άξιοι αυτοί που έχουν σκοτωθεί στον πόλεμο
ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.	να τιμούνται με τις ίδιες τιμές με τους αθάνατους.
Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ,	Εγώ λοιπόν και τους καλοτυχίζω και τους ζηλεύω για το θάνατό τους
καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι,	και νομίζω ότι μόνο αυτοί από τους ανθρώπους άξιζαν να ζήσουν,
οἵτινες, ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον,	οι οποίοι, αφού έλαβαν θνητά σώματα,
ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον.	κληροδότησαν αθάνατη μνήμη λόγω της ανδρείας τους.

Λυσίας, Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς 79-81